

Bemærkninger til lovforslaget

Arbejdsløsheden og de andre samfundsøkonomiske skavanker skyldes først og fremmest, at produktionens bidrag til den offentlige sektor er blevet alt for højt. Dertil kommer, at pengeforringelsen er forløbet så stærkt i de senere år, at personer med indkomster under 17.100 kr. ingen skatteevne har. Optrækning af skatter hos dem koster ofte mere i goldt papiradministrationsarbejde, end der kommer i kassen.

Arbejdsmarkedsforholdene kan ikke løses på rimelig måde, uden at de lavtlønnede får reallønsfremgang. Erfaringen viser, at forhøjelse af lavtlønsudgiften for arbejdsgivere hurtigt smitter af opad i løngrupperne og dermed gør dansk erhvervsliv endnu konkurrencedårligere på udlandsmarkedene. En sådan traditionel løsning indebærer derfor, at landet får endnu flere arbejdsløse og på noget længere sigt endnu større valutabesværligheder.

Problemet må derfor løses ved skattelettelse til de lavtlønnede. Man hører gang på gang om, at den lavtlønnede har 32 kr. i timeløn. Det passer simpelt hen ikke. Han har kun 22 kr. De 10 kr. er forsvundet til kildeskattedirektoratet, før arbejdsmanden overhovedet ser sin lønpose.

Derimod er de 32 kr. jo den benhårde realitet, når det gælder at få arbejdsløshed og valutagæld afskaffet. Både de 22 kr. til den ufaglærte og de 10 kr. til skattevæsenet skal med fuld vægt indregnes i priserne, når danske virksomheder skal dyste i konkurrence med tyske, japanske, schweiziske eller hvilke nationaliteter konkurrenterne nu har i den pågældende branche.

Fulgte man den traditionelle måde og gav et løntillæg, der på papiret lød på 4 kr. i timen, skulle vareprisen forhøjes tilsvarende. Men lønnen for arbejdsmanden gik kun op med 2 kr. i timen og skatteposten med de andre 2 kr.

Får man først øjnene op for denne omkostningsopdeling, bliver den naturlige konklusion, at lønforhøjelsen må gives ved, at skattetrækket bliver mindre. Får vi fra 1. marts 1979 en skattefri bundgrænse på 17.100 kr., vil alle lønninger stige.

Vel at mærke som udbetalt beløb.

Med andre ord: ud over at være et skatteforslag er nærværende forslag tillige hovednøglen til løsning af overenskomstsituationen på arbejdsmarkedet. For at arbejdsløsheden kan bekæmpes, må lønfremgangen gives gennem skattelettelse. I den katastrofesituation, det hidtidige folketingsflertal har skabt med så arbejdsløshedsfremkaldende politik, må man for en tid se væk fra principdogmer om organisationernes frie forhandlingsret. Resultatet vil blive øget arbejdsløshed, hvis lønfremgangen blev opnået på traditionel vis ved forøgelse af virksomhedernes omkostninger, sådan som augustforliget lægger op til. Når hovednøglen er lønfremgang gennem skattelettelse, kan organisationerne ikke klare overenskomstsituationen. De kan jo ikke ændre skattelovene. Overenskomstproblemerne må altså nødvendigvis løses gennem skattelettelse.

Fremskridtspartiets folketingsgruppe har herom den 2. marts 1979 vedtaget følgende udtalelse: »Fremskridtspartiet fastholder, at løsningen på overenskomstsituationen er højere løn gennem lavere skat.

Partiet fremsatte allerede for 3 måneder siden i folketinget de helt præcise forslag til at løse problemerne, så vi både får alle i arbejde og en god lønudvikling for den enkelte.

I det nuværende folketing er der desværre ikke flertal herfor.

Som altid er fremskridtspartiet imidlertid indstillet på hellere at virke for et mindre fremskridt end slet ikke at opnå noget.

Derfor fremsætter fremskridtspartiet nu lovforslag om, at bundgrænsen omgående forhøjes med 2.600 kr. Det vil give den enkelte en forbedret løn svarende til en lønforhøjelse på 300 kr. månedlig i de ti måneder, der er tilbage i 1979. En sådan ville give 3.000 kr. Heraf går 1800 kr. til skat, og man har selv 1200 kr. tilbage. Det samme som værdien af 2.600 kr.-fradraget.

Vedtagelse af forslaget vil være et centralt bidrag til at undgå det truende overenskomstskaos. Bruttoprovenutabet for stat og kommune ville blive knap 3 milliarder kroner. Dertil kræves bespa-